Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (suuri jaosto)

12 päivänä huhtikuuta 2016*

Ennakkoratkaisupyyntö — ETY:n ja Turkin välinen assosiaatiosopimus — Päätös N:o 1/80 — 13 artikla — Standstill-lauseke — Perheenyhdistäminen — Kansallinen säännöstö, jossa säädetään perheenyhdistämisessä sovellettavista uusista rajoittavammista edellytyksistä, jotka koskevat asianomaisessa jäsenvaltiossa asuvan oleskeluoikeuden saaneen taloudellisesti aktiivisen Turkin kansalaisen sellaisia perheenjäseniä, jotka eivät ole taloudellisesti aktiivisia — Riittävää liityntää koskeva edellytys onnistuneen kotoutumisen mahdollistamiseksi

Asiassa C-561/14,

jossa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyynnöstä, jonka Østre Landsret (Itä-Tanskan ylioikeus) on esittänyt 3.12.2014 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 5.12.2014, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

Caner Genc

vastaan

Integrationsministeriet,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (suuri jaosto),

toimien kokoonpanossa: presidentti K. Lenaerts, varapresidentti A. Tizzano, jaostojen puheenjohtajat R. Silva de Lapuerta (esittelevä tuomari), M. Ilešič, L. Bay Larsen, F. Biltgen ja C. Lycourgos sekä tuomarit A. Rosas, A. Borg Barthet, J. Malenovský, E. Levits, K. Jürimäe ja M. Vilaras,

julkisasiamies: P. Mengozzi,

kirjaaja: apulaiskirjaaja T. Millett,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 20.10.2015 pidetyssä istunnossa esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

— Caner Genc, edustajanaan advokat T. Ryhl,

— Tanskan hallitus, asiamiehenään C. Thorning, avustajanaan advokat R. Holdgaard,

— Itävallan hallitus, asiamiehenään G. Hesse,

— Euroopan komissio, asiamiehinään M. Clausen, C. Tufvesson, D. Martin ja F. Erlbacher,

* Oikeudenkäyntikieli: tanska.

kuultuaan julkisasiamiehen 20.1.2016 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee assosiaation kehittämisestä 19.9.1980 tehdyn assosiaationeuvoston päätöksen N:o 1/80 (jäljempänä päätös N:o 1/80) – joka on liitetty Euroopan talousyhteisön ja Turkin väliseen assosiaatiosopimukseen, jonka yhtäältä Turkin tasavalta sekä toisaalta ETY:n jäsenvaltiot ja yhteisö allekirjoittivat 12.9.1963 Ankarassa ja joka tehtiin, hyväksyttiin ja vahvistettiin yhteisön puolesta 23.12.1963 tehdyllä neuvoston päätöksellä 64/732/ETY (EYVL 1964, 217, s. 3685; jäljempänä assosiaatiosopimus) – 13 artiklan tulkintaa.

2 Tämä pyyntö on esitetty asiassa, jossa ovat vastakkain Caner Genc ja Integrationsministeriet (kotouttamisministeriö) ja joka koskee sitä, että viimeksi mainittu on hylännyt Gencin tekemän perheenyhdistämiseen perustuvan hakemuksen oleskeluluvan myöntämisestä Tanskassa.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Unionin oikeus

Assosiaatiosopimus

3 Assosiaatiosopimuksen 2 artiklan 1 kohdasta ilmenee, että assosiaatiosopimuksen tarkoituksena on edistää sopimuspuolten välisten kaupallisten ja taloudellisten suhteiden jatkuvaa ja tasapainoista vahvistumista siten, että otetaan täysin huomioon tarve turvata Turkin talouden nopeutuva kehitys sekä Turkin kansan työllisyyden ja elinolojen kohentaminen.

4 Assosiaatiosopimuksen 12 artiklan mukaan ”sopimuspuolet tukeutuvat [EY 39], [EY 40] ja [EY 41] artiklaan toteuttaakseen välillään asteittain työntekijöiden vapaan liikkuvuuden”, ja sen 13 artiklan mukaan sopimuspuolet ”tukeutuvat [EY 43]–[EY 46] ja [EY 48] artiklaan poistaakseen väliltään sijoittautumisvapauden rajoitukset”.

Päätös N:o 1/80

5 Päätöksen N:o 1/80 13 artiklassa määrätään seuraavaa:

”Yhteisön jäsenvaltiot ja Turkki eivät voi ottaa käyttöön uusia rajoituksia, jotka liittyvät työhön pääsyn edellytyksiin, niiden työntekijöiden ja heidän perheenjäsentensä osalta, jotka oleskelevat ja työskentelevät laillisesti jäsenvaltioiden tai Turkin alueella.”

6 Päätöksen N:o 1/80 14 artiklassa määrätään seuraavaa:

”1. Tämän jakson määräyksiä on sovellettava, jollei yleisen järjestyksen, turvallisuuden tai kansanterveyden vuoksi perustelluista rajoituksista muuta johdu.

2. Kyseiset määräykset eivät vaikuta kansallisesta lainsäädännöstä tai Turkin ja yhteisön jäsenvaltioiden kahdenvälisistä sopimuksista johtuviin oikeuksiin ja velvollisuuksiin siltä osin kuin niiden kansalaisiin sovelletaan kansallisen lainsäädännön tai kyseisten sopimusten mukaan edullisempaa järjestelyä.”

Lisäpöytäkirja

7 Brysselissä 23.11.1970 allekirjoitettu lisäpöytäkirja, joka tehtiin, hyväksyttiin ja vahvistettiin yhteisön puolesta 19.12.1972 annetulla neuvoston asetuksella (ETY) N:o 2760/72 (EYVL L 293, s. 1; jäljempänä lisäpöytäkirja), on sen 62 artiklan mukaan erottamaton osa assosiaatiosopimusta.

8 Lisäpöytäkirjan 41 artiklan 1 kohdassa määrätään seuraavaa:

”Sopimuspuolet eivät ota välillään käyttöön uusia sijoittautumisvapauden ja palvelujen vapaan tarjonnan rajoituksia.”

Tanskan oikeus

9 Ulkomaalaislain (Udlændingeloven), sellaisena kuin sitä sovelletaan pääasiaan (jäljempänä Tanskan ulkomaalaislaki), 9 §:n 1 momentin 2 kohdan d alakohdassa säädetään, että oleskelulupa voidaan hakemuksesta myöntää Tanskassa vakinaisesti asuvan henkilön tai tämän puolison alle 15-vuotiaalle naimattomalle alaikäiselle lapselle, jos lapsi asuu huoltajansa luona eikä ole vakituisen suhteen johdosta perustanut omaa perhettä ja jos Tanskassa vakinaisesti asuva henkilö on saanut toistaiseksi voimassa olevan oleskeluluvan tai oleskeluluvan, johon liittyy mahdollisuus pysyvään oleskeluun.

10 Tanskan ulkomaalaislain 9 §:n 13 momentissa, joka on sisällytetty kyseiseen lakiin Tanskan ulkomaalaislain ja kotouttamislain muuttamisesta 9.6.2004 annetulla lailla nro 427, säädetään seuraavaa:

”Tapauksissa, joissa hakija tai jompikumpi hakijan vanhemmista asuu alkuperämaassaan tai muussa maassa, [tämän lain 9 §:n] 1 momentin 2 kohtaan perustuva oleskelulupa voidaan myöntää ainoastaan, jos hakijalla on tai voi olla Tanskaan riittävä liityntä onnistuneen kotoutumisen mahdollistamiseksi. Tätä edellytystä ei kuitenkaan sovelleta, jos hakemus tehdään kahden vuoden kuluessa siitä, kun Tanskassa asuva henkilö on täyttänyt [kyseisen lain] 9 §:n 1 momentin 2 kohdassa vahvistetut edellytykset tai jos sitä vastaan on olemassa erityisiä syitä, muiden muassa perheen yhtenäisyys.”

11 Tanskan ulkomaalaislain 9 §:n 13 momenttia koskevissa valmisteluasiakirjoissa mainitaan, että kyseisen säännöksen tarkoituksena on estää vanhempia päättämästä tietoisesti jättää lapsensa alkuperävaltioon lapsen toisen vanhemman kanssa siihen saakka, kunnes lapsi on lähes aikuinen, vaikka lapsi olisi voinut aikaisemmin saada oleskeluluvan Tanskaan, varmistaakseen siten, että lapsi kasvaa alkuperävaltion kulttuurin ja käytänteiden mukaisesti eivätkä Tanskan arvot ja normit vaikuta hänen lapsuuteensa.

12 Ennakkoratkaisupyynnöstä ilmenee, että kotouttamisministeriön 2.7.2007 laatimassa muistiossa kuvatun käytännön mukaan alaikäisen lapsen kyky onnistuneeseen kotoutumiseen kuuluu harkinnanvaraiseen arviointiin, jonka yhteydessä otetaan erityisesti huomioon sellaisia seikkoja kuin asianomaisen lapsen oleskelun kesto ja luonne kussakin valtiossa ja muun muassa lapsen mahdollinen aikaisempi oleskelu Tanskassa, valtio, jossa lapsi on viettänyt suurimman osan lapsuuttaan ja nuoruuttaan, paikka, jossa hän on käynyt koulua, se, puhuuko lapsi tanskaa, puhuuko hän alkuperävaltion kieltä ja ovatko Tanskan arvot ja normit vaikuttaneet hänen lapsuuteensa siinä määrin, että hänellä on tai voi olla Tanskaan sellainen liityntä, joka mahdollistaa hänen onnistuneen kotoutumisensa kyseiseen jäsenvaltioon. Lisäksi yhdessä muiden seikkojen kanssa tiettyä merkitystä annetaan sille, onko Tanskassa asuva vanhempi kotoutunut hyvin ja onko hänellä kiinteä side Tanskan yhteiskuntaan.

13 Ennakkoratkaisupyynnöstä ilmenee myös, että tietyissä poikkeuksellisissa tapauksissa on olemassa erityisiä perusteita, joiden nojalla edellytyksen, joka koskee riittävää liityntää asianomaiseen jäsenvaltioon asianmukaisen kotoutumisen mahdollistamiseksi, ei tarvitse täyttyä. Tästä on kyse muun

muassa silloin, kun perheenyhdistämisen epääminen olisi vastoin Tanskan kuningaskunnan kansainvälisiä sitoumuksia tai lapsen oikeuksia koskevassa 20.11.1989 allekirjoitetussa ja kaikkien jäsenvaltioiden ratifioimassa New Yorkin yleissopimuksessa tarkoitettua lapsen etua tai kun vakavan sairauden tai vakavan vamman johdosta olisi humanitaarisesti mahdoton puolustaa sitä, että Tanskassa asuvaa vanhempaa kehotetaan menemään valtioon, joka ei tarjoa vastaanotto- ja hoitomahdollisuutta, tai kun alkuperävaltiossa asuva vanhempi on kykenemätön huolehtimaan kyseessä olevasta lapsesta.

14 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin täsmentää, että Tanskan ulkomaalaislain 9 §:n 13 momenttia sovelletaan vain hakemuksiin, jotka on tehty Tanskassa asuvien kolmansien valtioiden kansalaisten ja heidän perheenjäsentensä välisestä perheenyhdistämisestä, ja että päätöksen N:o 1/80 voimaantulopäivänä ei sovellettu mitään Tanskan ulkomaalaislain 9 §:n 13 momentin sisältämän kaltaista sääntöä.

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymykset

15 Pääasian valittaja Caner Genc on 17.8.1991 syntynyt Turkin kansalainen. Hänen isänsä, joka myös on Turkin kansalainen, tuli Tanskaan 14.12.1997, ja hänellä on ollut tässä jäsenvaltiossa 21.4.2001 alkaen toistaiseksi voimassa oleva oleskelulupa.

16 Gencin vanhemmat ovat eronneet Haymanan alioikeuden (Turkki) 30.12.1997 antaman ratkaisun nojalla. Vaikka pääasian valittajan isä sai sekä Caner Gencin että tämän kahden vanhemman veljen huoltajuuden, avioeron jälkeen pääasian valittaja jatkoi asumistaan Turkissa isovanhempiensa luona.

17 Gencin kummallakin isoveljellä on ollut oleskelulupa Tanskassa toukokuusta 2003.

18 Pääasian valittaja haki 5.1.2005 ensimmäistä kertaa oleskelulupaa Tanskasta. Tuolloin hänen isänsä oli palkkatyöntekijä kyseisessä jäsenvaltiossa.

19 Tanskan ulkomaalaisvirasto (Udlændingeservice) hylkäsi 15.8.2006 Gencin oleskelulupahakemuksen Tanskan ulkomaalaislain 9 §:n 13 momentin nojalla sillä perusteella, ettei asianomaisella ollut eikä voinut olla Tanskaan sellaista riittävää liityntää, joka olisi mahdollistanut hänen onnistuneen kotoutumisensa mainittuun jäsenvaltioon. Kotouttamisministeriö pysytti kyseisen päätöksen 18.12.2006.

20 Kotouttamisministeriö otti 18.12.2006 tekemässään päätöksessä huomioon erityisesti sen, että Genc oli syntynyt Turkissa, jossa hän oli viettänyt koko lapsuutensa ja käynyt koulua kyseiseen ajankohtaan saakka, että hän ei ollut koskaan käynyt Tanskassa, että hän puhui vain turkkia, ettei hänellä ollut minkäänlaista sidettä Tanskan yhteiskuntaan ja että hänen isänsä oli nähnyt hänet vain kahteen otteeseen kahden aikaisemman vuoden aikana, ja katsoi, etteivät Tanskan arvot ja normit olleet vaikuttaneet pääasian valittajaan tämän nuoruuden aikana siinä määrin, että hänellä olisi ollut tai olisi voinut olla Tanskaan riittävä liityntä hänen onnistuneen kotoutumisensa mahdollistamiseksi.

21 Kotouttamisministeriö totesi lisäksi, ettei Gencin isästäkään voitu katsoa, että hän olisi kotoutunut tanskalaiseen yhteiskuntaan niin hyvin ja että hänellä itsellään olisi ollut siihen niin vahva liityntä, että tämän perustella olisi ollut mahdollista tehdä pääasian valittajan kannalta toisenlainen päätelmä kuin edellisessä kohdassa.

22 Kotouttamisministeriö totesi lopuksi, ettei ollut olemassa mitään sellaisia erityisiä syitä – muiden muassa perheen yhtenäisyys –, jotka olisivat puoltaneet oleskeluluvan myöntämistä Gencille, vaikkei tällä ollut tai voinut olla Tanskaan riittävää liityntää hänen onnistuneen kotoutumisensa mahdollistamiseksi, eikä mikään myöskään ollut suuremmin esteenä pääasian valittajan isän

mahdollisuudelle mennä Turkkiin perhe-elämän jatkamiseksi Gencin kanssa tai perhe-elämän jatkamiseksi niissä samoissa olosuhteissa, jotka vallitsivat hänen tultuaan vapaaehtoisesti Tanskaan vuonna 1997.

23 Kotouttamisministeriö kieltäytyi 17.9.2007 käsittelemästä Gencin oleskelulupahakemusta uudelleen.

24 Pääasian valittaja saattoi asian käsiteltäväksi Glostrup Retiin (Glostrupin alioikeus, Tanska), joka pysytti 9.12.2011 antamallaan ratkaisulla kotouttamisministeriön päätöksen hylätä haettu oleskelulupa.

25 Genc on valittanut tästä ratkaisusta Østre Landsretiin (Itä-Tanskan ylioikeus).

26 Østre Landsret (Itä-Tanskan ylioikeus) toteaa, että unionin tuomioistuin on katsonut tuomiossa Dogan (C-138/13, EU:C:2014:2066), että lisäpöytäkirjan 41 artiklan 1 kohdassa määrättyä sijoittautumisvapautta koskevaa standstill-lauseketta on tulkittava siten, että se on esteenä sille, että jäsenvaltio ottaa käyttöön uusia rajoituksia, jotka koskevat mahdollisuutta perheenyhdistämiseen Turkista peräisin olevan puolison kanssa.

27 Østre Landsret (Itä-Tanskan ylioikeus) epäilee kuitenkin ensinnäkin kyseisen tuomion yhteensopivuutta unionin tuomioistuimen aikaisemman standstill-lausekkeita koskevan oikeuskäytännön sekä assosiaatiosopimuksen historiallisen asiayhteyden ja tämän sopimuksen tarkoituksen kanssa.

28 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin pohtii seuraavaksi sitä, sovelletaanko oikeusperiaatetta, joka tuomiosta Dogan (C-138/13, EU:C:2014:2066) ilmenee lisäpöytäkirjan 41 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun standstill-lausekkeen kannalta, myös päätöksen N:o 1/80 13 artiklan sisältämään määräykseen, kun näiden määräysten erilainen sanamuoto otetaan huomioon.

29 Lopuksi kyseinen tuomioistuin toteaa unionin tuomioistuimen katsoneen tuomiossa Demir (C-225/12, EU:C:2013:725) ja tuomiossa Dogan (C-138/13, EU:C:2014:2066), että standstill-lausekkeen piiriin kuuluvia uusia rajoituksia voidaan hyväksyä, jos rajoitus on perusteltavissa yleistä etua koskevalla pakottavalla syyllä, sillä voidaan taata laillisesti tavoitellun päämäärän toteutuminen eikä sillä ylitetä sitä, mikä on tarpeen kyseisen päämäärän saavuttamiseksi, ja pohtii tällaisen tulkinnan yhteensopivuutta tuomion Dereci ym. (C-256/11, EU:C:2011:734) kanssa ja sitä, mitä suuntaviivoja on noudatettava rajoitusta koskevassa arvioinnissa ja oikeasuhteisuusarvioinnissa.

30 Tässä tilanteessa Østre Landsret (Itä-Tanskan ylioikeus) on päättänyt lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:

”1) Onko päätöksen N:o 1/80 13 artiklassa olevaa standstill-lauseketta ja/tai lisäpöytäkirjan 41 artiklan 1 kohdassa olevaa standstill-lauseketta tulkittava siten, että uudet ja rajoittavammat edellytykset mahdollisuudelle perheenyhdistämiseen taloudellisesti aktiivisten Turkin kansalaisten, jotka asuvat ja joilla on oleskelulupa jäsenvaltiossa, sellaisten perheenjäsenten osalta, jotka eivät ole taloudellisesti aktiivisia, alaikäiset lapset mukaan lukien, kuuluvat standstill-vaatimuksen piiriin, kun otetaan huomioon

a) unionin tuomioistuimen standstill-lausekkeista omaksuma tulkinta erityisesti tuomiossa Derin (C-325/05, EU:C:2007:442), tuomiossa Ziebell (C-371/08, EU:C:2011:809), tuomiossa Dülger (C-451/11, EU:C:2012:504) ja tuomiossa Demirkan (C-221/11, EU:C:2013:583)

b) assosiaatiosopimuksen tavoite ja sisältö, sellaisina kuin niitä on tulkittu erityisesti tuomiossa Ziebell (C-371/08, EU:C:2011:809) ja tuomiossa Demirkan (C-221/11, EU:C:2013:583), ja kun huomioon otetaan myös

— se, että kyseisessä sopimuksessa ja siihen liitetyissä pöytäkirjoissa, päätöksissä yms. ei ole perheenyhdistämistä koskevia määräyksiä, ja

— se, että perheenyhdistämistä silloisessa Euroopan yhteisössä ja nykyisessä Euroopan unionissa on aina säännelty johdetun oikeuden toimilla, tällä hetkellä [29.4.2004 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2004/38/EY Euroopan unionin kansalaisten ja heidän perheenjäsentensä oikeudesta liikkua ja oleskella vapaasti jäsenvaltioiden alueella, asetuksen (ETY) N:o 1612/68 muuttamisesta ja direktiivien 64/221/ETY, 68/360/ETY, 72/194/ETY, 73/148/ETY, 75/34/ETY, 75/35/ETY, 90/364/ETY, 90/365/ETY ja 93/96/ETY kumoamisesta (EUVL L 158, s. 77)]?

2) Ensimmäiseen kysymykseen vastattaessa unionin tuomioistuinta pyydetään toteamaan, sovelletaanko Turkin kansalaisten perheenjäseniin päätöksen N:o 1/80 13 artiklan nojalla jotakin johdettua oikeutta perheenyhdistämiseen sellaisten taloudellisesti aktiivisten Turkin kansalaisten, jotka asuvat ja joilla on oleskelulupa jäsenvaltiossa, perheenjäsenten osalta vai sovelletaanko tällaista oikeutta lisäpöytäkirjan 41 artiklan 1 kohdan nojalla pelkästään sellaisten turkkilaisten henkilöiden, jotka ovat itsenäisiä ammatinharjoittajia, perheenjäseniin?

3) Jos ensimmäiseen kysymykseen, kun sitä luetaan yhdessä toisen kysymyksen kanssa, vastataan myöntävästi, unionin tuomioistuinta pyydetään toteamaan, onko päätöksen N:o 1/80 13 artiklan 1 kohtaan sisältyvää standstill-lauseketta tulkittava siten, että uudet rajoitukset, jotka ovat ”perusteltavissa yleistä etua koskevalla pakottavalla syyllä[, joilla] voidaan taata laillisesti tavoitellun päämäärän toteutuminen [ja joilla ei] ylitetä sitä, mikä on tarpeen kyseisen päämäärän saavuttamiseksi”, ovat (sen lisäksi, mitä päätöksen N:o 1/80 14 artiklassa määrätään) laillisia?

4) Jos kolmanteen kysymykseen vastataan myöntävästi, unionin tuomioistuinta pyydetään toteamaan seuraavaa:
   a) Mitä suuntaviivoja on noudatettava rajoitusta koskevassa arvioinnissa ja oikeasuhteisuusarvioinnissa? Unionin tuomioistuinta pyydetään muun muassa toteamaan, onko noudatettava samoja periaatteita, jotka unionin tuomioistuin on vahvistanut perheenyhdistämistä koskevassa oikeuskäytännössään unionin kansalaisten vapaan liikkuvuuden yhteydessä ja jotka perustuvat direktiiviin 2004/38 ja EUT-sopimuksen määräyksiin, vai onko sovellettava jotain muuta arviointia?
   b) Jos on sovellettava jotain muuta arviointia kuin perheenyhdistämistä koskevassa unionin tuomioistuimen oikeuskäytännössä unionin kansalaisten vapaan liikkuvuuden yhteydessä vahvistettua arviointia, unionin tuomioistuinta pyydetään toteamaan, olisiko lähtökohtana pidettävä oikeasuhteisuusarviointia, joka on toteutettu Roomassa 4.11.1950 allekirjoitetun ihmisoikeuksien ja perusvapauksien suojaamiseksi tehdyn yleissopimuksen [(jäljempänä Euroopan ihmisoikeussopimus)] 8 artiklan, joka koskee oikeutta perhe-elämän kunnioitukseen, yhteydessä Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen oikeuskäytännössä; jos näin ei ole, mitä periaatteita on noudatettava?
   c) Siitä riippumatta, mitä arviointimenetelmää on sovellettava: Voidaanko Tanskan ulkomaalaislain, sellaisena kuin se on muutettuna, 9 §:n 16 momentin (aiempi 9 §:n 13 momentti) kaltaisesta säännöstä – jonka mukaan sellaisen henkilön, joka on kolmannen maan kansalainen, jolla on oleskelulupa ja joka asuu Tanskassa, ja hänen alaikäisen lapsensa välinen perheenyhdistäminen edellyttää silloin, kun lapsi ja lapsen toinen vanhempi asuvat alkuperämaassa tai muussa maassa, että lapsella on tai voi olla Tanskaan sellainen liityntä, joka mahdollistaa onnistuneen kotoutumisen tähän maahan – katsoa, että se on ’perusteltavissa yleistä etua koskevalla pakottavalla syyllä[,] sillä voidaan taata laillisesti tavoitellun päämäärän toteutuminen eikä sillä ylitetä sitä, mikä on tarpeen kyseisen päämäärän saavuttamiseksi’?”

31 Unionin tuomioistuimen kirjaamoon 30.3.2015 jättämällään kirjeellä Tanskan hallitus pyysi Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 16 artiklan kolmannen kohdan nojalla, että unionin tuomioistuin kokoontuisi suurena jaostona.

Ennakkoratkaisukysymysten tarkastelu

32 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee kysymyksillään, jotka on tutkittava yhdessä, pääasiallisesti, että kun pääasiassa kyseessä olevan kaltaisella kansallisella toimenpiteellä asetetaan asianomaisessa jäsenvaltiossa laillisesti asuvan turkkilaisen työntekijän ja hänen alaikäisen lapsensa välisen perheenyhdistämisen edellytykseksi se, että lapsella on tai voi olla kyseiseen jäsenvaltioon riittävä liityntä hänen onnistuneen kotoutumisensa mahdollistamiseksi, tilanteessa, jossa lapsi ja hänen toinen vanhempansa asuvat alkuperävaltiossa tai muussa valtiossa ja perheenyhdistämishakemus tehdään yli kahden vuoden kuluttua ajankohdasta, jona asianomaisessa jäsenvaltiossa asuva vanhempi on saanut toistaiseksi voimassa olevan oleskeluluvan tai pysyvään oleskeluun mahdollistavan oleskeluluvan, onko tällainen toimenpide päätöksen N:o 1/80 13 artiklassa ja/tai lisäpöytäkirjan 41 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu ”uusi rajoitus”, ja jos näin on, onko tällainen rajoitus kuitenkin perusteltavissa.

33 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan päätöksen N:o 1/80 13 artiklaan ja lisäpöytäkirjan 41 artiklan 1 kohtaan sisältyvissä standstill-lausekkeissa kielletään yleisesti ottamasta käyttöön uusia kansallisia toimenpiteitä, joilla olisi tarkoitus asettaa tai joiden vaikutuksesta asetettaisiin sille, että Turkin kansalainen käyttää taloudellista vapautta asianomaisen jäsenvaltion alueella, edellytyksiä, jotka olisivat rajoittavampia kuin ne, joita häneen sovellettiin kyseisen päätöksen tai kyseisen lisäpöytäkirjan tullessa voimaan tässä jäsenvaltiossa (ks. vastaavasti tuomio Savas, C-37/98, EU:C:2000:224, 69 kohta ja tuomio Sahin, C-242/06, EU:C:2009:554, 63 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

34 Nyt käsiteltävässä asiassa ennakkoratkaisupyynnöstä ilmenee, että pääasiassa kyseessä oleva kansallinen säännös eli Tanskan ulkomaalaislain 9 §:n 13 momentti otettiin käyttöön sen jälkeen, kun päätös N:o 1/80 ja lisäpöytäkirja olivat tulleet Tanskassa voimaan, ja että kyseisen säännöksen seurauksena perheenyhdistämisen hyväksymisedellytykset ovat tiukentuneet aikaisempaan verrattuna työntekijöiden, jotka ovat kolmannen valtion kansalaisia, alaikäisten lasten osalta, joten se vaikeuttaa perheenyhdistämistä.

35 Lisäksi on riidatonta, että Caner Genc haluaa tulla Tanskaan isänsä luokse. Sekin on riidatonta, että Gencin hakiessa oleskelulupaa hänen isänsä oli Tanskassa palkkatyössä.

36 Näin ollen pääasian valittajan isä on se, jonka tilanne liittyy taloudelliseen vapauteen – tässä tapauksessa työntekijöiden vapaaseen liikkuvuuteen – ja joka siis kuuluu Tanskan työmarkkinoille laillisesti integroituneena työntekijänä päätöksen N:o 1/80 13 artiklan soveltamisalaan (ks. vastaavasti tuomio Savas, C-37/98, EU:C:2000:224, 58 kohta ja tuomio Abatay ym., C-317/01 ja C-369/01, EU:C:2003:572, 75–84 kohta).

37 Niinpä asianomaisessa jäsenvaltiossa asuvan turkkilaisen työntekijän eli tässä tapauksessa Gencin isän tilanne on ainoa lähtökohta selvitettäessä, onko päätöksen N:o 1/80 13 artiklassa tarkoitetun standstill-lausekkeen perusteella jätettävä soveltamatta pääasiassa kyseessä olevan kaltaista kansallista toimenpidettä, jos ilmenee, että tämä voi vaikuttaa hänen vapauteensa tehdä palkkatyötä kyseisessä jäsenvaltiossa.

38 On siis tutkittava, voiko siinä, että otetaan käyttöön uusi säännöstö, jolla tiukennetaan asianomaisessa jäsenvaltiossa palkkatyöntekijöinä asuvien Turkin kansalaisten, kuten Gencin isän, alaikäisten lasten ensimmäisen maahantulon edellytyksiä verrattuina niihin, joita sovellettiin päätöksen N:o 1/80 tullessa voimaan kyseisessä jäsenvaltiossa, olla kyse mainitun päätöksen 13 artiklassa tarkoitetusta ”uudesta rajoituksesta” sille, että kyseiset Turkin kansalaiset käyttävät työntekijöiden vapaata liikkuvuutta kyseisessä jäsenvaltiossa.

39 Tässä yhteydessä on muistutettava unionin tuomioistuimen jo katsoneen, että lainsäädäntö, jolla perheenyhdistäminen tehdään vaikeammaksi tiukentamalla kyseisessä jäsenvaltiossa asuvien Turkin kansalaisten puolisoiden ensimmäiselle tulolle kyseisen jäsenvaltion alueelle asetettuja edellytyksiä

niihin edellytyksiin verrattuina, joita sovellettiin kyseisen lisäpöytäkirjan tullessa voimaan, on lisäpöytäkirjan 41 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu kyseisten Turkin kansalaisten sijoittautumisvapauden käyttämiseen kohdistuva ”uusi rajoitus” (tuomio Dogan, C-138/13, EU:C:2014:2066, 36 kohta).

40 Asia on näin, koska Turkin kansalaisen päätökseen sijoittautua jäsenvaltioon harjoittaakseen siellä vakinaisesti taloudellista toimintaa voidaan vaikuttaa kielteisesti silloin, jos kyseisen jäsenvaltion lainsäädännössä vaikeutetaan perheenyhdistämistä tai tehdään se mahdottomaksi siten, että kyseinen Turkin kansalainen voi mahdollisesti joutua valitsemaan kyseisessä jäsenvaltiossa harjoittamansa toiminnan ja Turkissa viettämänsä perhe-elämän välillä (ks. vastaavasti tuomio Dogan, C-138/13, EU:C:2014:2066, 35 kohta).

41 Lisäksi unionin tuomioistuin on katsonut, että koska päätöksen N:o 1/80 13 artiklaan sisältyvä standstill-lauseke on luonteeltaan samanlainen kuin lisäpöytäkirjan 41 artiklan 1 kohtaan kirjattu lauseke ja koska näillä lausekkeilla on samanlainen tavoite, kyseisen 41 artiklan 1 kohdan osalta esitetyn tulkinnan täytyy päteä myös status quo -velvoitteeseen, joka on mainitun 13 artiklan perusta työntekijöiden vapaan liikkuvuuden alalla (tuomio komissio v. Alankomaat, C-92/07, EU:C:2010:228, 48 kohta).

42 Tästä seuraa, että tulkinta, jonka unionin tuomioistuin on vahvistanut tuomion Dogan (C-138/13, EU:C:2014:2066) 36 kohdassa, on sovellettavissa pääasiaan.

43 Koska ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin ja Tanskan hallitus epäilevät tuomiosta Dogan (C-138/13, EU:C:2014:2066) ilmenevän tulkinnan yhteensopivuutta assosiaatiosopimuksen yksinomaan taloudellisen tavoitteen kanssa, on muistutettava, että – kuten tämän tuomion 40 kohdasta ilmenee – tuomiossa Dogan unionin tuomioistuin on katsonut tähän tuomioon johtaneessa asiassa kyseessä olevan säännöstön kuuluvan lisäpöytäkirjan 41 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun standstill-lausekkeen soveltamisalaan sen yhteyden perusteella, joka vallitsee sen, että Turkin kansalainen käyttää taloudellisia vapauksia jäsenvaltiossa, ja perheenyhdistämisen välillä, siinä mielessä, että Turkin kansalaisen perheenjäsenten perheenyhdistämiseen perustuvaa maahantuloa ja oleskelua koskevat edellytykset voivat vaikuttaa Turkin kansalaisen kyseisten vapauksien käyttöön.

44 Niinpä pääasiassa kyseessä olevan kaltaisen kansallisen säännöstön, jossa tiukennetaan perheenyhdistämisen edellytyksiä, on katsottava kuuluvan päätöksen N:o 1/80 13 artiklassa tarkoitetun standstill-lausekkeen soveltamisalaan vain siltä osin kuin kyseinen säännöstö voi vaikuttaa Gencin isän kaltaisten turkkilaisten työntekijöiden taloudellisen toiminnan harjoittamiseen asianomaisen jäsenvaltion alueella, kuten julkisasiamies on todennut ratkaisuehdotuksensa 27 kohdassa.

45 Päätöksen N:o 1/80 13 artiklan ja lisäpöytäkirjan 41 artiklan 1 kohdan sisältämät standstill-lausekkeet, sellaisina kuin unionin tuomioistuin on niitä tulkinnut, eivät siis mitenkään merkitse perheenyhdistämistä koskevan oikeuden tai sijoittautumis- ja oleskeluoikeuden tunnustamista turkkilaisten työntekijöiden perheenjäsenille.

46 Perheenyhdistämisestä on huomattava, kuten tuomiosta Dogan (C-138/13, EU:C:2014:2066) ilmenee, että unionin tuomioistuimen oikeuskäytännössä annetaan standstill-lausekkeelle vain se vaikutus, että siinä kielletään asettamasta perheenyhdistämiselle sellaisia uusia edellytyksiä, jotka voisivat vaikuttaa Turkin kansalaisen taloudellisten vapauksien käyttöön jäsenvaltiossa.

47 Lopuksi on todettava, että tuomioon Demirkan (C-221/11, EU:C:2013:583), johon Tanskan hallitus erityisesti viittaa, johtaneessa asiassa ei ollut ollenkaan kyse tämän tuomion 43 kohdassa kuvatun kaltaisesta yhteydestä.

48 Mainittu tuomio nimittäin koski Turkin kansalaista, joka halusi vedota lisäpöytäkirjan 41 artiklan 1 kohdan sisältämään standstill-lausekkeeseen tullessaan asianomaiseen jäsenvaltioon, koska hän väitti olevansa kyseisen jäsenvaltion alueelle saavuttuaan palvelujen vastaanottaja. Koska

unionin tuomioistuin kuitenkin katsoi, ettei mainitussa määräyksessä tarkoitettu käsite ”palvelujen tarjoamisen vapaus” käsitä passiivista palvelujen tarjoamisen vapautta (ks. vastaavasti tuomio Demirkan, C-221/11, EU:C:2013:583, 60 ja 63 kohta), kyseisen kansalaisen asianomaiseen jäsenvaltioon tulon ja siellä oleskelun sekä taloudellisen vapauden käytön välillä ei ollut yhteyttä, mikä siis esti kyseistä kansalaista vetoamasta mainittuun standstill-lausekkeeseen.

49 Tuomiosta Dogan (C-138/13, EU:C:2014:2066) ilmenevä tulkinta on lisäksi johdonmukainen sen tulkinnan kanssa, jonka unionin tuomioistuin on antanut päätöksen N:o 1/80 7 artiklan ensimmäisestä kohdasta ja jonka mukaan tämän toisen kyseisen päätöksen määräyksen tavoitteena on edistää perheenyhdistämistä vastaanottavassa jäsenvaltiossa, jotta voitaisiin helpottaa asianomaisen jäsenvaltion laillisille työmarkkinoille kuuluvan turkkilaisen työntekijän työskentelyä ja oleskelua siellä (ks. tuomio Kadiman, C-351/95, EU:C:1997:205, 34–36 kohta; tuomio Eyüp, C-65/98, EU:C:2000:336, 26 kohta ja tuomio Ayaz, C-275/02, EU:C:2004:570, 41 kohta).

50 Niinpä on katsottava, että pääasiassa kyseessä olevan kaltainen kansallinen säännöstö, jolla vaikeutetaan perheenyhdistämistä tiukentamalla asianomaisessa jäsenvaltiossa työntekijöinä asuvien Turkin kansalaisten alaikäisten lasten ensimmäiselle tulolle kyseisen jäsenvaltion alueelle asetettuja edellytyksiä verrattuina edellytyksiin, joita sovellettiin päätöksen N:o 1/80 tullessa voimaan, ja joka siis voi vaikuttaa näiden kansalaisten taloudellisen toiminnan harjoittamiseen kyseisellä alueella, on mainitun päätöksen 13 artiklassa tarkoitettu ”uusi rajoitus” sille, että kyseiset Turkin kansalaiset käyttävät työntekijöiden vapaata liikkuvuutta kyseisessä jäsenvaltiossa.

51 Lopuksi on palautettava mieleen, että rajoitus, jonka tavoitteena tai vaikutuksena on se, että Turkin kansalaisen työntekijöiden vapaan liikkuvuuden käyttämiselle jäsenvaltion alueella asetetaan sellaisia edellytyksiä, jotka ovat rajoittavampia kuin ne, joita sovellettiin päätöksen N:o 1/80 tullessa voimaan, on kielletty paitsi, jos se kuuluu kyseisen päätöksen 14 artiklassa tarkoitettujen rajoitusten alaan tai se on perusteltavissa yleistä etua koskevalla pakottavalla syyllä, sillä voidaan taata laillisesti tavoitellun päämäärän toteutuminen, eikä sillä ylitetä sitä, mikä on tarpeen kyseisen päämäärän saavuttamiseksi (tuomio Demir, C-225/12, EU:C:2013:725, 40 kohta).

52 Assosiaatiosopimuksen 12 artiklan mukaan nimittäin sopimuspuolet ovat ETY:n ja Turkin välisen assosiaation perustana olevan yksinomaan taloudellisen tavoitteen mukaisesti sopineet tukeutuvansa työntekijöiden vapaata liikkuvuutta koskeviin unionin primaarioikeuden määräyksiin, joten näiden määräysten yhteydessä hyväksytyt periaatteet on saatettava koskemaan mahdollisimman pitkälti sellaisia Turkin kansalaisia, joilla on kyseiseen assosiaatiosopimukseen perustuvia oikeuksia (ks. vastaavasti tuomio Ziebell, C-371/08, EU:C:2011:809, 58 ja 65–68 kohta).

53 On siis selvitettävä, onko pääasiassa kyseessä oleva kansallinen säännös sallittu siinä mielessä, että se täyttää tämän tuomion 51 kohdassa mainitut kriteerit.

54 Tässä yhteydessä on huomattava, että Tanskan ulkomaalaislain 9 §:n 13 momentissa säädetty edellytys ei kuulu päätöksen N:o 1/80 14 artiklan soveltamisalaan. Tanskan hallitus väittää sitä vastoin, että kyseinen edellytys on perusteltavissa yleistä etua koskevalla pakottavalla syyllä, eli onnistuneen kotoutumisen takaamisella, ja että se on oikeasuhteinen, koska säännöksellä voidaan taata laillisesti tavoitellun päämäärän toteutuminen eikä sillä ylitetä sitä, mikä on tarpeen kyseisen päämäärän saavuttamiseksi.

55 Sen osalta, voiko onnistuneen kotoutumisen saavuttamista koskevassa päämäärässä olla kyse tällaisesta pakottavasta syystä, on muistutettava merkityksestä, joka unionin oikeuden yhteydessä annetaan kotouttamistoimenpiteille, kuten ilmenee SEUT 79 artiklan 4 kohdasta, jossa kolmansien maiden kansalaisten kotouttamisen edistäminen vastaanottavissa jäsenvaltioissa mainitaan jäsenvaltioiden kannustettavana ja tuettavana toimintana, ja useista direktiiveistä, kuten oikeudesta perheenyhdistämiseen 22.9.2003 annetusta neuvoston direktiivistä 2003/86/EY (EUVL L 251, s. 12) ja pitkään oleskelleiden kolmansien maiden kansalaisten asemasta 25.11.2003 annetusta neuvoston

direktiivistä 2003/109/EY (EUVL 2004, L 16, s. 44), joiden mukaan kolmansien valtioiden kansalaisten kotouttaminen edistää olennaisella tavalla taloudellista ja sosiaalista yhteenkuuluvuutta, joka on unionin perustavoite, kuten perussopimuksessa todetaan.

56 Niinpä päämäärä, jossa on kyse kolmansien valtioiden kansalaisten onnistuneen kotoutumisen takaamisesta kyseessä olevassa jäsenvaltiossa ja johon Tanskan hallitus vetoaa, voi olla yleistä etua koskeva pakottava syy, kuten julkisasiamies on todennut ratkaisuehdotuksensa 35 kohdassa.

57 Pääasiassa kyseessä olevan kansallisen säännöksen oikeasuhteisuudesta on huomattava, että siltä osin kuin tällainen säännös on turkkilaisten työntekijöiden liikkumisvapauden rajoitus, kuten tämän tuomion 50 kohdassa on todettu, oikeasuhteisuutta on arvioitava mainitun vapauden kannalta, sellaisena kuin sitä sovelletaan Turkin kansalaisiin ETY:n ja Turkin välistä assosiaatiota sääntelevien määräysten mukaisesti, kuten julkisasiamies on todennut ratkaisuehdotuksensa 37 ja 38 kohdassa.

58 Ennakkoratkaisupyynnöstä ilmenee, että pääasiassa kyseessä oleva kansallinen säännös merkitsee sitä, että perheenyhdistämismahdollisuus sellaisissa olosuhteissa, joissa asianomainen lapsi ja toinen hänen vanhemmistaan asuvat alkuperävaltiossa tai jossakin muussa valtiossa, edellyttää lähtökohtaisesti, että lapsella on tai voi olla Tanskaan riittävä liityntä hänen onnistuneen kotoutumisensa mahdollistamiseksi kyseisessä jäsenvaltiossa.

59 Tällaista edellytystä sovelletaan kuitenkin vain, jos perheenyhdistämishakemus tehdään yli kaksi vuotta sen ajankohdan jälkeen, jona Tanskan alueella asuva vanhempi on saanut toistaiseksi voimassa olevan oleskeluluvan tai pysyvään oleskeluun mahdollistavan oleskeluluvan.

60 Koska vaatimuksella esittää näyttö riittävästä liitynnästä Tanskaan pyritään takaamaan asianomaisille lapsille onnistunut kotoutuminen tähän jäsenvaltioon, kuten Tanskan hallitus väittää, on katsottava, että pääasiassa kyseessä olevan kansallisen säännöstön lähtökohtana on olettama, jonka mukaan lapset, joiden osalta ei ole haettu perheenyhdistämistä säädetyssä määräajassa, ovat sellaisissa olosuhteissa, että heidän kotoutumisensa Tanskaan voidaan taata vain, jos he täyttävät mainitun vaatimuksen.

61 On kuitenkin niin, ettei tätä vaatimusta, joka väitetään voitavan perustella tavoitteella mahdollistaa asianomaisten alaikäisten lasten kotoutuminen Tanskaan, sovelleta lasten sellaisen henkilökohtaisen tilanteen – kuten heidän ikänsä tai heidän ja asianomaisen jäsenvaltion välisten siteiden – mukaan, joka voi vaikuttaa kielteisesti heidän kotoutumiseensa asianomaiseen jäsenvaltioon, vaan sellaisen kriteerin mukaan, josta ilmenee suoralta kädeltä, ettei se liity mahdollisuuksiin saavuttaa tällainen kotoutuminen; kyseessä nimittäin on aika, joka kuluu siitä, kun asianomaiselle vanhemmalle on myönnetty Tanskassa lopullinen oleskelulupa, ajankohtaan, jona perheenyhdistämishakemus tehdään.

62 Tässä yhteydessä on vaikea ymmärtää, miten perheenyhdistämishakemuksen tekeminen kaksi vuotta sen jälkeen, kun Tanskassa asuva vanhempi on saanut lopullisen oleskeluluvan mainitussa jäsenvaltiossa, saattaisi lapsen vähemmän edulliseen asemaan sen kannalta, onko hänen mahdollista kotoutua Tanskaan, jolloin hakijan olisi esitettävä näyttö lapsen riittävästä liitynnästä tähän jäsenvaltioon.

63 Se nimittäin, onko perheenyhdistämishakemus tehty ennen kuin on kulunut kaksi vuotta siitä, kun asianomaisessa jäsenvaltiossa asuva vanhempi on saanut lopullisen oleskeluluvan, vai tällaisen kahden vuoden ajanjakson jälkeen, ei voi sinällään olla ratkaiseva osoitus alaikäisen lapsen, jota kyseinen hakemus koskee, vanhempien aikomuksista siltä osin kuin kyse on lapsen kotoutumisesta kyseiseen jäsenvaltioon.

64 Lisäksi kyseisen kriteerin hyväksyminen sen selvittämiseksi, keiden lapsien osalta on esitettävä näyttö riittävästä liitynnästä Tanskaan, johtaa epäjohdonmukaisiin tuloksiin arvioitaessa kykyä onnistua kotoutumisessa mainittuun jäsenvaltioon.

65 On nimittäin niin, että – kuten julkisasiamies on todennut ratkaisuehdotuksensa 51 kohdassa – kyseistä kriteeriä yhtäältä sovelletaan ottamatta huomioon asianomaisen lapsen henkilökohtaista tilannetta ja hänen siteitään kyseessä olevaan jäsenvaltioon ja toisaalta kriteeri saattaa johtaa siihen, että aivan samankaltaisissa henkilökohtaisissa tilanteissa olevia lapsia kohdellaan perheenyhdistämishakemuksen tekemisajankohdan mukaan keskenään eri tavalla siltä osin kuin kyse on sekä heidän iästään ja siteistään Tanskaan että heidän suhteestaan Tanskassa asuvaan vanhempaansa.

66 Tässä yhteydessä on huomattava, että siltä osin kuin on erityisesti kyse asianomaisen lapsen henkilökohtaisen tilanteen arvioinnista, kansallisten viranomaisten on tukeuduttava tässä arvioinnissa – kuten julkisasiamies on todennut ratkaisuehdotuksensa 54 kohdassa – riittävän täsmällisiin, objektiivisiin ja syrjimättömiin kriteereihin, jotka on tutkittava tapauskohtaisesti ja jotka johtavat sellaiseen perusteltuun päätökseen, johon sisältyy tehokas muutoksenhakumahdollisuus, jotta voitaisiin estää hallintokäytäntö, jossa hakemukset hylätään systemaattisesti.

67 Esitettyihin kysymyksiin on vastattava edellä esitetyn perusteella, että kun pääasiassa kyseessä olevan kaltaisella kansallisella toimenpiteellä asetetaan asianomaisessa jäsenvaltiossa laillisesti asuvan turkkilaisen työntekijän ja hänen alaikäisen lapsensa välisen perheenyhdistämisen edellytykseksi se, että lapsella on tai voi olla kyseiseen jäsenvaltioon riittävä liityntä hänen onnistuneen kotoutumisensa mahdollistamiseksi, tilanteessa, jossa lapsi ja hänen toinen vanhempansa asuvat alkuperävaltiossa tai muussa valtiossa ja perheenyhdistämishakemus tehdään yli kahden vuoden kuluttua ajankohdasta, jona asianomaisessa jäsenvaltiossa asuva vanhempi on saanut toistaiseksi voimassa olevan oleskeluluvan tai pysyvään oleskeluun mahdollistavan oleskeluluvan, tällainen toimenpide on päätöksen N:o 1/80 13 artiklassa tarkoitettu ”uusi rajoitus”. Tällainen rajoitus ei ole perusteltu.

Oikeudenkäyntikulut

68 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (suuri jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

Kun pääasiassa kyseessä olevan kaltaisella kansallisella toimenpiteellä asetetaan asianomaisessa jäsenvaltiossa laillisesti asuvan turkkilaisen työntekijän ja hänen alaikäisen lapsensa välisen perheenyhdistämisen edellytykseksi se, että lapsella on tai voi olla kyseiseen jäsenvaltioon riittävä liityntä hänen onnistuneen kotoutumisensa mahdollistamiseksi, tilanteessa, jossa lapsi ja hänen toinen vanhempansa asuvat alkuperävaltiossa tai muussa valtiossa ja perheenyhdistämishakemus tehdään yli kahden vuoden kuluttua ajankohdasta, jona asianomaisessa jäsenvaltiossa asuva vanhempi on saanut toistaiseksi voimassa olevan oleskeluluvan tai pysyvään oleskeluun mahdollistavan oleskeluluvan, tällainen toimenpide on assosiaation kehittämisestä 19.9.1980 tehdyn assosiaationeuvoston päätöksen N:o 1/80 – joka on liitetty Euroopan talousyhteisön ja Turkin väliseen assosiaatiosopimukseen, jonka yhtäältä Turkin tasavalta sekä toisaalta ETY:n jäsenvaltiot ja yhteisö allekirjoittivat 12.9.1963 Ankarassa ja joka tehtiin, hyväksyttiin ja vahvistettiin yhteisön puolesta 23.12.1963 tehdyllä neuvoston päätöksellä 64/732/ETY – 13 artiklassa tarkoitettu ”uusi rajoitus”.

Tällainen rajoitus ei ole perusteltu.

Allekirjoitukset